

Պարույր Սևակ

Արգելանոց

Երկու նոնակ՝ կրծքիդ վրա...
Երանի՛ր թե նրանց պայթյունն ինձ սպաներ
Անտառի մեջ՝
Փայտանների ներկայությամբ,
Կամ սենյակում՝
Վարագույրի վկայությամբ...
Ու երկու աչք՝ հոնքերիդ տակ.
Պատերազմի երկու հրձիգ...
Ե՛կ, գրավի՛ր, միացրու քե՛զ.
Ես մի ամբողջ տիրություն եմ անտիրական,
Որ վաղուց է զգում կարիք
Քեզ պես վայրագ ու բարբարոս տիրակալի...
Ու երկու ոտք՝ նազանքիդ տակ.
Մկրատ մի նուրբ, որ կոպտորեն
Կտրատում է թելն ըղձանքիս,
Ինչպես լույսի էլեկտրական լարն են հատում,
Եվ խավարը անհուսության
Ինձ է ներսից շրջապատում...
Եվ գույգ ականջ՝
Յորենագույն գանգուր մսե
Սևանագե գանգուրիդ տակ անթափանցիկ...

Եվ գո՛ր մի կանչ.
Դու չե՛ս լսում,
Որովհետև... մտքիս մեջ են հետըդ խոսում,
Որովհետև մինչև անգամ... ծանոթ չեմ քեզ...
Ու թերևս դու կի՛ն էլ չես,
Այլ գուցե մի... արգելանո՛ց,
Ուր հասնում են նոնե՛ր վայրի,
Ուր փասյաններն են գբաղվում հրձիգությա՛մբ,
Ուր հրագեն չի արձակում ո՛չ մի որսորդ...
Արգելանո՛ց... արգելանո՛ց:
Ես հասկացա՛,
Բայց... ոտքե՛րըս չեմ հասկանում
Եվ, ինքնաշարժ կարկինի պես,
Բնա՛վ կամքըդ չհարցնելով՝
Հետևում են դեռևս քեզ
Եվ չափում ա՛յն,
Ինչ կոչվում է «անմատչելի»
Ու ձգվում է
Իմ հիացքից մինչև անձիւ հմայքը քո,-
Մի անսահմա՛ն տարածություն,
Որ թերևս հաղթահարվեր,
Թե աստղային օրացույցով մենք ապրեինք
Կամ թերևս շլինեինք այսբա՛ն... այսբա՛ն... օրինապահ:

26.XI.1963թ.

Երևան